ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

[Τοῦ Μιγκὲλ Ζαμακοῦ

ΑΥΤΟΣ Ο ΒΛΑΚΑΣ Ο ΜΕΛΙΣΙΕ !

Ἡ τύχη μὲ ἔκαμε νὰ ἐπανεύρω τὸν παλαιὸ φίλο μου Ζελινὼ εἰς ἕνα γεῦμα. Εἶχα δύο χρόνια νὰ τὸν συναντήσω. Μετὰ τὸν καφὲ οἱ προσκαλεσμένοι συγκεντρώθηκαν στὸ μεγάλο σαλόνι. Ἐμεῖς ἐμείναμε μόνοι εἰς τὴν τραπεζαρία.

— Ἔχω ἕναν αἰῶνα νὰ σὲ ἰδῶ, μοῦ εἶπε ὁ Ζελινώ.

— Ναί... Δύο χρόνια, εἶπα ἐγώ. Πῶς πηγαίνουν ἡ αἰσθηματικὲς ὑποθέσεις σου, φίλε μου ;

Τοῦ ἔκαμα τὴν ἐρώτησι αὐτὴ γιατὶ ὁ Ἐδμόνδος μοῦ εἶχε συστήσει ἄλλοτε μία χαριτωμένη γυναικοῦλα, μὲ τὴν ὁποίαν ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένος. Καὶ ἐνῷ ἡ νόμιμη γυναῖκα του ἔπαιζε χαρτιὰ εἰς τὸ πλαϊνὸ σαλόνι κατεβάσαμε τὸν ἦχο τῆς φωνῆς μας καὶ ἀργίσαμε νὰ λέμε τὰ δικά μας.

Ἡ φυσιογνωμία τοῦ Ζελινὼ σκοτείνιασε, ὅταν τοῦ ἔκαμα τὴν παραπάνω ἐρώτησι.

— Ὦ ναί, μοῦ εἶπε, σοῦ εἶχα συστήσει τὴν Ὑβόν... Ἐ, λοιπόν, φίλε μου, ὅλα τέλειωσαν μεταξύ μας... Καὶ αὐτὸ ἔγινε ἐξ αἰτίας ἐκείνου τοῦ βλάκα...τοῦ Μελισιέ.

— Τοῦ Μελισιέ ; Τοῦ μεγάλου δικηγόρου ;

— Αὐτοῦ τοῦ ἡλιθίου !

— Διηγήσου μου αὐτὴ τὴν ἱστορία.

— Θυμᾶσαι πόσο ἤμουν ἐρωτευμένος μὲ τὴν Ὑβὸν Γκριμώ. Ἦταν χήρα καὶ τὴν ἐγνώρισα σὲ μιὰ ἔκθεσι ζωγραφικῆς. Θὰ ἤμουν ὁ εὐτυχέστερος τῶν ἀνθρώπων μαζύ της ἂν δὲν ἔπασχα ἀπὸ φρικώδη ζήλεια. Διαρκῶς ἀνησυχίες καὶ ὑποψίες. Ὁμολογῶ ἐν τούτοις ὅτι ἡ Ὑβὸν ἦταν τελεία γυναῖκα καὶ δὲν μοῦ ἔδωσε ποτὲ ἀφορμὴ σὲ τίποτε. Μία μέρα, δὲν ξέρω πῶς μοῦ μπῆκε ἡ ἰδέα ὅτι ἡ Ὑβὸν μὲ ἀπατοῦσε. Αὐτὴ ἡ ἰδέα ἔγινε σωστὴ νευρασθένεια, μουρλάθηκα ! Καὶ θέλησα, ὁ ἠλίθιος, νὰ μάθω μὲ ποιὸν μ' ἀπατᾷ. Σωστὴ τρέλλα δηλαδή... Βρῆκα λοιπὸν τὸν φίλο μας Μελισιὲ καὶ τοῦ ἐμπιστεύθηκα τὴ στενοχώρια μου, γιὰ νὰ μοῦ δώσῃ μιὰ καλὴ συμβουλή.

— Ἀφοῦ εἶσαι δικηγόρος, φίλε μου, τοῦ εἶπα, θὰ εἶσαι ψυχολόγος καὶ πονηρὸς ὅπως ὅλοι οἱ συνάδελφοί σου. Τί νὰ κάμω γιὰ νὰ τὴν πιάσω ἐπ' αὐτοφώρῳ. Ὑποψιάζουμαι πῶς μὲ ἀπατᾷ !

Ὁ Μελισιὲ σκέφθηκε λιγάκι καὶ μοῦ εἶπε :

—Νὰ κάμῃς τὸ κλασικὸ πείραμα.

— Δηλαδή ;

—Νά...Νὰ φύγῃς δῆθεν γιὰ ἕνα ταξειδάκι ποὺ θὰ δια κέσῃ τέσσερες ἡμέρες... Ἐὰν ἡ φίλη σου ἔχει κανένα αἴσθημα, καταλαβαίνει ὅτι θὰ ἐπωφεληθῇ τῆς ἀπουσίας σου. Θὰ πάῃ νὰ περάσῃ καμμιὰ βραδυὰ μαζῆ μὲ τὸ λεγάμενο στὸ θέατρο ἢ στὸ ρεστωράν.Τότε...

—Καλὴ ἰδέα,εἶπα ἐγὼ βλακωδῶς, καὶ τὴν ἔβαλα ἀμέσως σ'ἐνέργεια.

***

—Ἀγάπη μου, εἶπα στὴν Ὑβὸν τὸ βράδυ, εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ πάω στὴ Λυὸν γιὰ μιὰ κατεπείγουσα ὑπόθεσί μου. Θὰ λείψω τέσσερες μέρες...

—Τέσσερες μέρες στὴ Λυών ; εἶπε κατάπληκτη ἡ χαριτωμένη φίλη μου. Ἐσὺ ποτὲ δὲν φεύγεις ἀπὸ τὸ Παρίσι.

—Εἶνε ἀπόλυτος ἀνάγκη. Θὰ μείνω στὸ ξενοδοχεῖο «Σπλέντιτ».

Ἔπαιξα ὡς τὸ τέλος τὴν κωμωδία μου. Τὴν ἑπομένη δὲ τό μεσημέρι ἐπῆγα μὲ τὴ βαλίτσα μου νὰ τὴν ἀποχαιρετήσω. Δὲν ξέρω γιατὶ γελοῦσε πονηρά. Πάντως θὰ τὴν ἔπιανα σκυστή.

Ὅταν ἔφυγα ἀπὸ τὸ σπίτι της τρύπωσα στὴ Λέσχη μας, ἄφησα ἐκεῖ τὴ βαλίτσα μου καὶ περίμενα. Τὸ βράδυ ἐπῆγα ὡς τὸ σπίτι της νὰ παρακολουθήσω τὰς κινήσεις της.... Ἴσως νὰ τὴν ἔπιανα ἀμέσως... Τὸ παράθυρό της ἦταν σκοτεινό. Δὲν μποροῦσα νὰ συγκρατηθῶ. Καὶ στὰς ἔντεκα ἀνέβηκα στὸ τρίτο πάτωμα. Κανένας ! Ἀνησυχητικὰ συμπτώματα. Περίμενα ἕως τὰς τρεῖς τὸ πρωΐ. Ἐβημάτιζα σὰν τρελλὸς μέσα στὸ δωμάτιο. Εἰς τὰς τρεῖς κατέβηκα στὴ θυρωρὸ καὶ τὴν ξύπνησα.

— Ἡ κυρία Γκριμώ ; ρώτησα.

— Ἔφυγε... Πάει ταξεῖδι, μοῦ ἀπάντησε.

— Ποῦ ;

— Δὲν ξέρουμε.

Ὡραῖα ! Ἡ Ὑβὸν εἶχε φύγει γιὰ ποῦ ; Πῶς ; Ἐπὶ τρεῖς ἡμέρες ἡ ἀνησυχία μου ἔφθασε στὸ κατακόρυφο. Ἐπήγαινα στὸ σπῆτι της δέκα φορὲς τὴν ἡμέρα. Τὴν τετάρτη ἡμέρα ἐπὶ τέλους τὴν εὕρηκα ἐκεῖ. Πρὶν προφθάσω νὰ τῆς μιλήσω ἐπρόλαβε ,καὶ μοῦ εἶπε θυμωμένη :

— Εἶσαι ἕνας ψεύτης ! Ἕνας Ταρτοῦφος !

— Ἄφησέ τα αὐτά, τῆς εἶπα, καὶ πές μου ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι ; Λέγε, ἀθλία !

— Ἀπὸ ποῦ ἔρχομαι ;Ἀπὸ τὴ Λυών, ἀγαπητέ μου. Τὸ ταξειδάκι σου μοῦ φάνηκε ὕποπτο καὶ θέλησα νὰ πεισθῶ. Πῆγα στὴ Λυὼν καὶ βεβαιώθηκα πῶς συμβαίνει αὐτὸ ποὺ φοβόμουν. Εἶχες μεταχειρισθῆ τὸ γνωστὸ ψέμμα γιὰ νὰ ἀπολαύσῃς μὲ καμμία νέα σου φιλενάδα τεσσάρων ἡμερῶν ἐλευθερία ! Δὲν ντρέπεσαι ; Κι' ἐγὼ ποὺ ἤμουν καλή, λογική, ἥσυχη, πιστή, ἀφοσιωμένη καὶ σὲ πίστευα ! Ψεύτη !

— Ὑβόν, Ὑβόν, ἀγαπημένη μου Ὑβόν, τῆς εἶπα. Πρόκειται γιὰ μιὰ παρεξήγησι. Τὸ ταξεῖδι μου ἦταν ἕνα σχέδιο ποὺ εἶχα φαντασθεῖ γιὰ νὰ ἰδῶ ἂν μοῦ εἶσαι πιστή, γιατὶ σ' ἀγαπῶ καὶ ζηλεύω ! Πές μου ὅμως εἶνε ἀλήθεια πῶς πῆγες στὴ Λυών ;

— Κύτταξε τὴν ἐτικέτα τοῦ ξενοδοχείου εἰς τὴ βαλίτσα μου !

— Ἀλλὰ τότε, ἀφοῦ δὲν μὲ βρῆκες ἐκεῖ γιατὶ δὲν ἐπέστρεψες μέ τὸ πρῶτο τραῖνο ;

—Γιατί ; εἶπα, ἀφοῦ μοῦ φέρεται ἔτσι, ἀφοῦ μοῦ λέει ψέμματα, θὰ διασκεδάσω καὶ ἐγὼ λιγάκι γιὰ νὰ τὸν τιμωρήσω.

— Καὶ διεσκέδασες ;

— Μάλιστα. Ἔκαμα ἐκδρομές. Ἐπῆγα στὸ ρεστωράν, στὸ θέατρο, στὸ ντάνσιν, χωρὶς νὰ ἔχω νὰ δώσω λόγο σὲ κανένα.

— Μόνη σου ;

— Ὄχι. Στὸ τραῖνο εἶχα συναντήσει ἕνα κύριο καθὼς πρέπει, εὐχάριστο, πρόθυμο, περιποιητικό... Τοῦ διηγήθηκα τὸ σκοπὸ τοῦ ταξειδιοῦ μου. Ἐπήγαινε καὶ αὐτὸς στὸ ἴδιο ξενοδοχεῖο τὸ «Σπλέντιτ». Καὶ ὑπῆρξε μάρτυς τῆς στενοχωρίας μου ὅταν δὲν σὲ βρῆκα. Ἔκλαγα ἀπὸ πεῖσμα ! Μοῦ προσέφερε τὴ συντροφιά του ἑνόσῳ θὰ ἔμενε στὴν Λυών. Ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς μέρες ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζῆ μου.

—Ὑβόν !

— Αὐτὴ ἡ ἀγάπη ἦταν ὅλη σεβασμὸς καὶ ἐκτίμησις. Τοῦ διηγήθηκα τὴ ζωή μου, καὶ ὅταν ἔμαθε ὅτι εἶμαι μία γυνσῖκα σοβαρά, καὶ ὅτι ἀναγκάσθηκα νὰ δεχθῶ μία ἀκανόνιστη ζωὴ ἀκουσίως μου, μοῦ προσέφερε τὸ ὄνομά του... Ἐσὺ εἶσαι παντρεμμένος, ἔχεις παιδιά... Καταλαβαίνεις λοιπὸν ὅτι θὰ δεχθῶ,ἐὰν λάβω καλὲς πληροφορίες...

Δὲν μποροῦσα νὰ τὴν ἐμποδίσω. Ἡ Ὑβὸν ἦταν ἄξια νὰ πάρῃ κι' αὐτὴ τὴ θέσι της στὴν κοινωνία. Παντρεύθηκε μὲ τὸν κύριο αὐτὸ καὶ εἶνε εὐτυχισμένη...

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ὁ Ζελινὼ ἐξέφρασε πάλι τὴν ἀγανάκτησί του κατὰ τοῦ Μελισιέ.

—Καὶ γιὰ ὅλα αὐτὰ φταίει ὁ Μελισιέ. Αὐτὸς ὁ βλάκας ! Αὐτὸ τὸ μοσχάρι ! Αὐτὴ ἡ γκαμήλα ! Τὸ πρόβατο ! Τὸ γουροῦνι !...

Μιγκὲλ Ζαμακοῦ

ΑΝΕΜΩΝΕΣ

(Γιὰ τοὺς ἐρωτευμένους)

Ὁ ἔρως εἶνε βασιλεὺς τῶν νέων καὶ τύραννος τῶν γερόντων.
Λουδοβίκος ΙΒ'

Ὁ ἐραστὴς πρὶν γίνῃ τύραννος εἶνε δοῦλος Laténa
Αἱ δυσκολίαι ἐνθαρρύνουν τὸν ἔρωτα. Malherbe

Ὁ ἔρως εἶνε ἡ ἀσχολία τοῦ ἀέργου, ἡ διασκέδασις τοῦ πολεμιστοῦ, καὶ ὁ σκόπελος τοῦ ἡγεμόνος. Ναπολέων ὁ Μέγας

Ὁ ἔρως εἶναι τὸ μυθιστόρημα τῆς καρδίας καὶ ἡ ἡδονὴ ἡ ἱστορία της. Μπομαρσαὶ

Ὁ ἔρως δίδει πνεῦμα εἰς τοὺς μὴ ἔχοντας, προσθέτει εἰς τοὺς ἔχοντας ὀλίγον καὶ κάποτε ἀφαιρεῖ ἐκ τῶν ἐχόντων πολύ !

Chamfort